

sikring kunde blive fri. Det skal man slet ikke tænke paa. Landbruget skal ikke blive fri, for til syvende og sidst kommer Betalingen til at hvile paa det alligevel. Jeg kunde derfor have ønsket, at der i dette Forhold var fulgt et andet Princip, og jeg ved ikke rettere, end at det var Meningen, at den Kommission, der i sin Tid blev nedsat, skulde tage ogsaa dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg har ventet paa, at denne Kommissions Arbejde vilde resultere i en Betænkning, der angaaende det Forhold, vi her behandle, havde fundet andre Former og andre Veje, ad hvilke vi kunde løse Spørgsmaalet om Ulykkesforsikring for Landarbejdere, end de hidtil hos os kendte.

Her deles Arbejderne i 2 Afdelinger, som det før er berørt. Til den frivillige Forsikring yder Staten Halvdelen af Udgifterne. Kan der nu ikke være Tale om under dette Forslags Behandling i Udvalget, at dette Antal Arbejdere, som skulle have frivillig Forsikring med Tilskud fra Staten, i alt Fald kunde forøges en hel Del? Der er jo ikke faa Arbejdere, som ikke blive forsikrede ved dette Lovforslag. Jeg antager, det er omkring ved $\frac{1}{4}$ Mill. Det er ikke noget lille Tal, det her drejer sig om. Kunne vi da ikke faa et større Tal end det, som Lovforslaget her antyder, ind under den frivillige Forsikring, i alt Fald med Tilskud fra Statskassen? Den ærede Ordfører nævnede ogsaa Grænsen ved de 12,000 Kr.s Ejendomsskyld. Det er vilkaarligt sat, og jeg antager, at imod en hvilken som helst Grænse kan der indvendes baade det og det. Jeg vil sige, at den antydede Grænse for mig ser ret naturlig ud. Men dette, at man i det hele sætter en Grænse, synes jeg er en Ulempe ved Lovforslaget. Bibeholde vi imidlertid det Princip, som det er bygget paa, kunne vi ikke blive fri for at sætte en saadan Grænse.

I Forslaget er der med Hensyn til Dagpengenes Betaling indsat den samme Bestemmelse, som vi have i de andre Ulykkesforsikringslove, at i 13 Uger skulle de ingen Dagpenge have, fordi man forudsætter, at disse Mennesker ere i en Sygekasse. Men det viser sig jo efter de Anmærkninger, som ledsage Forslaget, at det er overmaade mange af disse Folk, som vi her lovgive for, der ikke ere i nogen Sygekasse. Det er endog saadan for Tjenestefolkenes Vedkommende, at kun 29 pCt. ere i Sygekasse. Dertil kommer, at der er Folk blandt dem, som vi her lovgive for, der ikke kunne komme i Sygekasse. De anerkendte

Sygekasser have blandt andet sat en Aldersgrænse, udover hvilken man ikke kan komme ind i en Sygekasse. Er det nødvendigt fremdeles at holde paa, at Dagpengene ikke udbetales i de første 13 Uger, naar Folk komme til Skade ved Ulykkestilfælde?

De enkelte Paragraffer er der ikke megen Grund til her at omtale nærmere. Det bliver Udvalgets Sag. Enkelte af dem ere dog omtalte af ærede Medlemmer, og der er en, som jeg vil gøre opmærksom paa, idet det paagældende Forhold ikke hidtil er nævnt. Det er § 4, der angaar de Undtagelser fra Loven af 1898, som efter dette Forslag komme ind under Lovgivningen. Ifølge denne Paragraf vil man kunne tænke, at en Arbejder, som er forsikret for Øjeblikket efter Loven af 7. Januar 1898 vil faa 4,800 Kr., medens han efter denne Lov kun vil faa 3,600 Kr. Hans Forsikring bliver altsaa, hvis Forslaget vedtages i denne Skikkelse, ringere end den, han er under i Øjeblikket, og det er vel ikke saa helt heldigt. Om § 12, som det ærede Medlem for Lyngby (Wilmann) kom ind paa, og hvori der staar, at Dagpengene kunne ikke udbetales udover et Aar, skal jeg sige, at jeg ikke tror, det er nødvendigt at bibeholde denne Bestemmelse. Jeg synes, at Dagpengene skulle blive ved at løbe, indtil det er afgjort, om vedkommende skal have Erstatning eller ej, og hvor stor Erstatning han skal have.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til hurtig Fremme gennem Tinget. Jeg tror, det har Udsigt til at blive gennemført i denne Rigsdagssamling, og selv om jeg ikke kan dele den Opfattelse, som den ærede Ordfører udtrykte ved at sige, at der her var Tale om en stor social Reform, vil jeg dog sige, at det er af den Slags Love, som jeg gerne vil arbejde med paa og er glad ved at vedtage. Skjules kan det dog ikke, at dette Lovforslag ikke naar nær langt nok. Naar vi maa indrømme, at kun $\frac{2}{3}$ af Arbejderne komme ind under Forsikringen, er der i alt Fald $\frac{1}{3}$ tilbage. Naar det Grundlag, som Forslaget her er bygget paa, bibeholdes, kan jeg ikke tro andet, end at vi ville faa let ved at gennemføre det, thi saa ere vi indenfor den gamle Tradition. Naar den ærede Ordfører i Begyndelsen af sin Tale sagde, at nogle mente, at Lovforslaget var kommet for sent, medens han syntes, det var kommet tidligt, vil jeg sige, at efter det Princip, Lovforslaget er bygget paa, kan man ikke sige, at det er kommet for tidligt; for naar man ikke i Lov-